

HET WONDERLIJK LICHAAM (1)

Het wonderlijke lichaam

Stilaan, stil aan

raak ik ingebed,

in gebed

in de bedding van mezelf,

in de stroming van mezelf.

Ik beadem

het gewei van mijn longen

en raak, ik raak stil aan

ingewijd, in het gewijde

dat wij zijn.

Gina

Lied van de witte wolken

Naarmate ons leven steeds meer doorbeden raakt

en een verwarmende koelte doordringt tot in

al de cellen van het wonderlijke lichaam,

een verstillende helderheid de gedachten

ontnevelt en tot onvoorspelbaar heropent

en al wat voelbaar is zich vrij vertonen mag,

wordt ons leven sereen als een
beweging van witte wolken.

Dan drijven wij over en doorheen werelden
van mensen en stenen, water en vuren. Soms
bewenen wij regenend wat we beschouwen;
soms spreiden wij ons open in volle vreugde;
nimmer zijn wij bevreesd voor wat er gebeurt, voor
duister noch licht, ver noch nabij, leven noch dood.

Wij volgen de oplossende
wegen van de witte wolken.

Steeds lichter verdunnend tot hogere sferen,
trillende draden in zoemende zeeën, zien
wij scherp de iele ijdelheid van die wereld
vol verzoeking en hebben hem zo innig lief
want elke traan die wij nog plengen en elke
glimlach die gebeurt laat ons voelen : die wereld

dat zijn wij, meer nog nu wij zijn
als bewogen witte wolken.

Luk Heyligen